

1918

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 17a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Kære Jakobim Skovgaard. Tak for dit brev med de mange ²⁸
- jeg kan godt lide at gå og tænke på dem, - men om jeg
kan svare noget forsvarligt på dem, det er et endnu større
Tør du, jeg - ja jeg tror det er almindeligvis for en stor del konstant -
for så meget indtrinkt i det, jeg ved ikke hvordan jeg eller skal
udtrykke det, og det er ikke det vigtigste er for på den
måde, - men det klareste er det jo ikke. Skal jeg i lag med
vagle af diale? må det være med det samme, for
i disse bevægelige tider trænger og trykkes det ene det
andet. Jeg begynder fra en ende af: ved fredsbordet - ja
det er virkelig både smukt, og tro og vished at
Krisenfolkets indlæg må være med der. Ellers var det hele
jo aldeles Gud forladt, så vist som det er gennem mig,
næsten Guds helig sind over sin storhed på jorden. - Jes
jordens salt. Det verdens lys! Men på hvad måde her?
nej, det kan vi jo ikke se, eller sige noget om. Om der ved
fredsbordet er mennesker og lydighed, så de ligefrem kan

udtale det Gud vil ha' frem, eller hvordan han nu føler
sin vilje gennem sig, så det kan vi lov til det,
men det der hjælper ham, ja gør at hans vilje må
fremmes der, det er de kristnes bøn, det er de kristnes bøn
som B.B. synger. Men - som vi jo ved, nat og dag stiger op
til ham netop med denne fredslutning, - det er da den
der giver mig vished for at Krisenfolkets indlæg ikke
savnes der.

Jeg forstår så godt at du ikke regner om at sætte
Moses i højre bladet. Men det er dejligt at Skjæll
kommer sejler over alt det du sidder i til overmål.

Det var det stykke der var sat sammen, gæve afkvar.

Tak for det du skrev som svar på mit om Kristus
o.s.v. - det gav mig mere at tænke på, men om det
har jeg ikke noget at skrive.

Om fallet Jesus ved på søge Anders noget godt i
men det må han selv skrive.

Vi - ja vel egentlig kun jeg, har læst Paterens Forsyftelse
men tilfældet også kun af noget ganske enkelt.

Nej, vi kan ikke sige noget om det ord om Guds
hånd over det folk der er god ved jøderne, eller hvordan det
som lyder. Men vi skal gerne ved Lejlighed spørge bløder-
folk end vi er. Jeg synes dog at det må være sikkert
at han gør det, og at han selv siger det gennem ordene
om: at hvem der modtager en af hans søn, modtager
ham selv. For aldrig er dog vist hans kærlighed til sit
egen dom, sit udvalgte-folk, men i det skæbne de trodte
for mangen sin vild - og der hvor der blev lukket op for dem,
blev der jo som han siger: lukket op for ham selv, - og
så er velsignelsen blev jo også. Men - det var svært at
finde det ord du søger.

"Skiftningen" ved jeg ikke om jeg kan sige andet om. Jeg
læste den i sommer og havde den så i tankerne inde
på sygehuset i Hvidovre. Og så en onsdag her hjemme da
jeg var meget foroven, skrev jeg det op og sendte Selma
Lagerlöf det, og vilde i grunden gerne høre hendes
opmærksomhed, men det var vel for meget at vente. Jeg fik
straks en lille kortering med hendes: "tak, tak" men
ikke videre. Men tankerne bliver i grunden ved at følge i
mit daglig liv og jeg er glad ved at der ikke kaster dem
væk, men spørger videre. Jo, vi kan rigtig nok fristes til og
kaster vel også ofte det hele fra os og sætter os hen og
drømmer og synger salmer. Jeg synes det er noget af
den slags jeg ofte har set hos missionsfolk (det er jo
så nærmest at se "skjæven" hos de andre) de har sindet
og overgivet i oprigtig glæde, og hvordan har vi deres hjem-
forhold og deres hushold været. Jeg synes da heller ikke
ikke det er bedre hos de grundtvigiske på mange steder.

Og jeg føler selv ofte fristelsen til at vilke uden om det
jeg dog ved, jeg må og skal igennem. At de andre, ofte
ikke forstår det, men der vil gøre alvor af at leve i forhad
og tro, vil vi vist komme til at føle mere i den tid der kommer
- nu er kristendommen jo i god kurs. Men noget synes jeg vi

STATSMUSEET
Mappe 86 Nr. 1

det forstår jeg ikke, for jeg har jo slet ikke mistet noget
for hans skyld? Hvad M.L. først svarede, husker jeg
ikke, men da han nok mærkede jeg ikke forstod ham,
viste han hen på lille Eli, som Anders netop gik med
- "har de nu aldrig haft uro for det lille barns skæde,
indtøse undværet søvn for hende - og har alle det, så tager
vor Herre det som gjort for hans skyld, for sådan er han
- det siger han jo selv." - Nej, det agtede jeg da ikke, for det
havde jeg da aldrig tænkt at det var for hans skyld.
"Da nej, tænkte vi selv på det, da havde vi nok selv
forud optaget vor lov." svarede M.L.
Jeg fortæller dig dette for det her siden hyltet mig af lidt
mest lys over det vi bruger så underligt til, det vi kleder heli-
ginden om i salmen: "Lys Gud faders hjerte og for os som
højlys dag -" "Mere lys over -" skrev jeg, nej, det er
så fattigt fattigt sagt, slet ikke som jeg mener - nej,
en gnat, en dråbe af den Kærlighed Gud har givet
baret i Jesus Kristus vind i mit Kilde, hårde, dode hjerte,
så almindelig øjeblik for en så vidunderlig oprindelse, han
siden fyldte, en bilag fra evigheds had, at han har siden
gjort sig til et med os, tilgav os i sin Kærlighed
gætt ind i vort liv, gætt ind i vor synd - elsker hver
eneste lille sjæl som sig selv, takker og velsigner os
for hvad vi i vor lunskhed og onoverhed gør mod
en eneste af dem. ja, vi kan gå i det ikke sårme
en sådan Kærligheds tanke. Men Gud ske lov! det tænker
han heller ikke af os. - "Lever de udenfor ikke lige så
omkult et menneske lid." - skrevs da. ja. Men så tænker jeg
på Johannes døber. Et skinnende menneskelid. Her vil aldrig vækst
Og dog siger Jesus: den smidde i himmelriget er større end her
Volebit sigt du måske: ja, men alle menneskes jeg tænker på er dog
også døbt! - Der kan leve stort og skint og rigt end af det
medfælde, det naturlige menneske, men - u som vorrens Kædet
herbesne fage, alt hvad af jorden rod og vand i Born- og barn-
lige sjæle, som bide til Gud - det er evigt af; lever vist mere ind af deres
dette liv, end de selv aner. Men jeg tror nu, det for alle siden end
kommer et valgels og en Kærlighed til for hvert menneskelid
meget, skal det det komme til at tilgæve - leve dit døde lid.
Ja, men jeg skriver alt for langt til dig det. For jeg først begynder vender kommen
et med mig. Så endelig at om at ligeså, så kan hans skæde af eders G.

2. mærker til det. "Å, du tør det så højtideligt, Gud er jo dog så god så god, og vi skal jo bare sige tak og ^{svare} glæde. Morten Larsen skriver i en juledags præken noget jeg måtte lægge mærke til forleden dag. - Vi menneskes kan gå uden nogen sinde at have fået en følelse af hvad der står på spil i vort liv; vi går op i alle dets omvæltning. Der er ingen alvor og dybde i det, det hele ender så let. Størhed og ^{højtidelighed} Vi kan blive så hjemme vænde i dette lette liv, vi daglig går i, at vi betragter den der vil sive os ud af det, ved at stille os livets alvor for øje, som vor fjende; som en der vil tage vort liv fra os. - Jeg følte noget af denne glættelse over da jeg juledag var heroppe i kirken. Den var fyldt og er sad alle så æstet i stolene og sang julevalmernes og hørte fra præken. Der var rigtig nok ingen klæng i sangen, og præken sagde os at alt var så godt, der var jule både i naturen og i menneskelivstærterne, og bare vi troede på Jesus så blev det godt altsammen, og vi skulde vi efter døden holde jule i himmelby. Jeg gik så bedrøvet hjem. Å, hvad havde jeg ikke ønsket for at mødes med et såværende slette fra et så stort hjerte. Et: du Davids søn, forbarm dig over mig. Eller du - Å herre fri mig fra mine lønlige brodt, frels mig fra mine fjender, lad dit ansigt lyse over mig, - giv mig fred! Jeg ordte jo at sukket var i hjørterne, også i mange dem i kirken, men der var ikke noget der hjalp dem frem. Ja, skal jeg sige det helt ud hvad jeg sauer, også her så mange grundtvigske prædiker ^{og læsninger} der er det kraft i afsigelsen, alvor over for den frugtelige modstander Gud har inde i os. Der var meget mere om dette, men det om vi vente. Dog - dit ordte spørgsmil? Ja, det er jo netop mit eget. Jo, ud fra Skriften kan jeg nok se, at alt hvad vi får lykke til at slippe af selvrådighed, trods, egenskab og alt alt det, - det giver jo rum for Jesus liv i os, blivselles for hans skyld; selvfølgelig tager han det sådan. Men eller - ja, har du stunder til at høre et lille ordskifte mellem Morten Larsen og mig i sommer? Han sad herinde og talte så godt med os, og så sagde jeg til ham hvad jeg netop havde ligit og tænkt på men jeg var øyg: "alt hvad for hans skyld jeg ønsker, får igen jeg i hans ord."

* hvad kan jeg sige om det for Jesus skyld?